

Слободан Зубановић

ДНЕВНИК СПОРЕДНИХ ПРИЗОРА

Кућа је оно што се из ње види.
Љубомир Симовић

ПРЕДГОВОР

ПРОСТА ПРОЗОРСКА ВЕЖБА

Мој задатак је да гледам.
И пишем тако. Под један.
То значи да се огледам
у свему. Оно што вредан
баштован пружа бразди.
Гробар тек пристиглом.
Келнер оном што базди.
Кројач прсту под иглом.

ПОНЕДЕЉАК

ОДАВДЕ

Одавде видик нема краја.
Наду оставља твом оку.
Возови прозора стоје у шоку
док промичу сенке бескраја.

ЗОВЕМ ТЕ ПОСЛЕ

Ако те зовем пре биће прекасно.
Не знам шта све доноси после.
Зваћу те касније, то је јасно.
Не. Боље сад. Речи да се у после.

СУТРА ЋЕ БИТИ ХЛАДНИЈЕ

Облаци су прави подеранци.
У ритама лелуја њихово тело.
Кад сутра огрну друго одело
душа њихова биће опет иста.

УТОРАК

САВЕТ

Докопаш ли се призора новог
ако гледаш кроз прљаво окно
немој да те заплаши сцена тог
живота непознатог. Његово дно.

СТАРОГРАДСКИ СКИТНИК

Ја сам један од прозора у ходу.
Пази, не држи ме више место.
Још тачније сенке у мимоходу
вечери и јутра прате ме често.

КОД „ДОН ГЕЏЕ“

Ово је добар комад поезије.
Лепо зачињен. Печен. Хрскав.
Овај што хоће да на њега личи
пресољен је и превише крвав.

СРЕДА

DRINKS

Попијмо само по једну сад.
 Не мислећи на све оне чаше
 што нас нису мимоишле досад.
 Још сабирају све мисли наше.

PLAY

Свуд и све вечите су игре
 кад се људи највише истичу
 врзмајући се светом као чигре
 док не остану сами уз причу.

RELAX

Један лабуд једва плута реком.
 Изгледа јавља од родбине неком
 да испливава у последњи час.
 Стално понавља: пиј, играј, relax.

ЧЕТВРТАК

ЈУТРОШЊИ ПЉУСАК

За Н. В.

Ако су прозори заиста речи
 како је записано у песми
 видео сам шапат на окну.
 Поглед се не може порећи.

КОМШИЈСКА

Кришом ђубре да спусти има
у контејнер препуњен до гуше.
Осврће се. Као да неког занима
да ли баца и смеће своје душе.

РАДОВИ У ТОКУ

Каним да завршим писмо.
Стих и тек поруку неку.
Вирим напоље. Све иде
уз облак. Улица низ реку.

ПЕТАК

ПРОЗОР ИЗ ПЕСМЕ

Заустављам замах и узимам жилет.
На овом месту (само срце песме)
сечем полако рупу-прозор. Каже:
„Галама упија облак и гугуткин лет.”

ГЛЕДАМ А НЕ ВИДИМ

Некуда облак сам тумара.
Негде сунце сија заразно.
Некада поглед гледа у празно.
Некад песма може да умара.

ОДЛАЗАК ЛИСТА

Моћан још раширених крила.
Видим обрће се и некуд нестаје
као птица што се уморила.
Невидљиво њему снагу даје.

СУБОТА

УЗ КАФУ

За Г. Б.

Шта год да донесе недеља,
не брини. И то ће проћи.
Сваки дан је подла преља.
Везе у светлу. Пара у ноћи.

СРЕЋНА ШЕТЊА

Пљусак ухвати свет наједном.
Не може свако под кишобран.
Један пар је срећом одабран.
Загрљен сенком дрворедном.

ПРЕ ПОДНЕ

Тако диван дан. Непотребна капа.
Поред зоо-врта изненађење
на пешаком прелазу. Црвенкапа.
Бака. И вук као привиђење.

НЕДЕЉА

КАЖЕШ

Све недеље су досадне.
Кажеш личе на кратко ћебе.
А жалиш кад без потребе
за њом нови дан падне.

НАПИШИ ТО

Страшан је поглед
на белину папира.

Реч лупка као лед
по окну. Не да мира.

ИТД.

И тако дани. Увек теку.
Не маре ни за ког.
Век их предаје веку.
Они се не плаше тог.

ПОГОВОР

ПРОЗА У ПРОЗОРИМА

Полако. Само полако. Листај.
Кад већ тражиш детаљ у причи
која превише на строфе личи,
не откривај одмах шта блиста.
Листај затвореним оком.
Видећеш као у сну дубоком
како неко куцка у окно.
И чућеш. Реч. Потом.